

FÓRUM

Gyógyszerészet 43. 684. 1999.

Szelektív félreértés

Dr. Stájer Géza

Szeretnék dr. *Bacsa György* írásához [Gyógyszerészet 43, 528 (1999)] még szerényebb gondolatokat fűzni. A jelzőket persze nem kell komolyan venni, a gondolat nem attól lesz szerény mert azt állítják róla. Van, akinek olvasás után diszkomfort érzése támad, más meg csalódott lesz. Ez utóbbi történt velem, de magánügy, nem is hangsúlyozom. A csalódás oka az, hogy félreértettek.

Írásom, melynek folytatásától szép üzenettel már búcsút vettem [Gyógyszerészet 43, 462 (1999)], Tanár Úr módszerével nem analizálható. *Örkény* olvasása óta tudjuk, hogy ha az ember a cseresznyepaprika-koszorút darabjára szedi, csak paprikákat meg felfűző madzagot talál, de sohasem tudja meg mi teszi a koszorút azzá, ami. Ez történt most is. Mielőtt néhány részletre rátérnék, kijelentem, eredeti írásomban [Gyógyszerészet 43, 237 (1999)] azt fejtegettem, hogy nincs értelme gyógyszerészképzést indítani jól felszerelt intézményrendszer és minősített-habilitált gyógyszerész végzettségű oktatók nélkül. Különösen értelmetlen ez, ha Szegeden és Budapesten akár egy létszámában bővített oktatás korszerű feltételei is biztosítottak. Nem szeretnék azonban úgy járni, mint *Mendelejev*, aki periódusos rendszerét egy éjszaka alkotta meg, de egész életében javítgatta, ezért gondolataim további magyarázatát mellőzöm. Inkább vállalom, hogy ha valaki mást ért ki inkriminált írásomból, annak én, csakis egyedül én vagyok az oka.

Engedtessek meg, hogy néhány félremagyarázást szóvá tegyek. Így írtam: „Aki diplomával a kezében karjára fűzi, az persze szépnek látja, egyedüli szépnek.” Mármost a gyógyszerészetet. Ezek után nem meglepő, hogy *Bacsa* tanár úr is szépnek látja 40 éves pályafutása után. Érthetetlen viszont, amit más foglalkozásúak nyugtatásáról mond; lehet ez félresikerült szellemesség, amire az olvasó persze nem vevő. Hiába a nosztalgikus érzésekre apejlálás, 1999-ben kivénhedt kuglipályából már nem létesítenek új oktató intézetet, mint 1955-ben Szegeden, amikor mi voltunk hallgatók. Akkor sem, ha a tudomány – vélem a gyógyszerésztudományra gondol – kezdetben interdiszciplináris volt és az is marad.

Nem fogom kihasználni *B. Gy.* elírását, miszerint egyes szám első személyben készül Európába („menetelnék Európába”). Ám a gyógyszerészi szakmát továbbra is szelektíve fogom féltetni. Övni a rossz megoldásoktól és ezzel az olyan csalódásoktól, melyek közéleti pozíciójának gyengeségéből adódnak. Erős szakmát szeretnék, melyet legalább megkérdőznek, mielőtt szerény, diszkrét hozományát valamilyen irreális matematikai kombinatorika alapján elveszik.

G. Stájer: *Selective misunderstanding.*

Szent-Györgyi Albert Orvostudományi Egyetem Gyógyszerkémiai Intézet, Szeged, Eötvös u. 6. – 6723